

SINDBAD MARINARUL

din 1001 de nopți

Repovestire de Ali Abdul-Qader
Ilustrații de Sura Ghazwan

SINDBAD MARINARUL

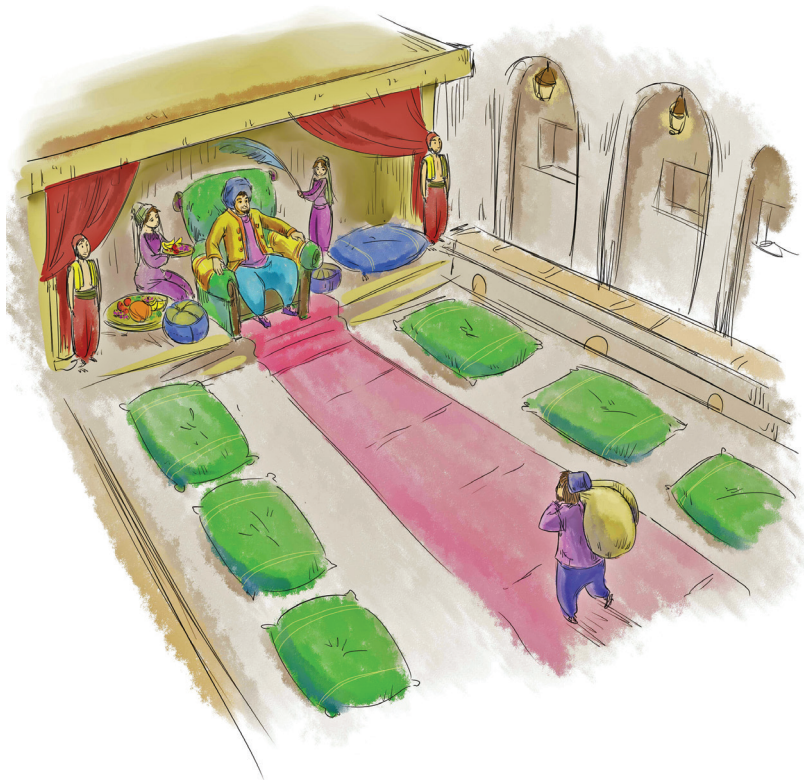
Odată, demult, în străvechiul Bagdad, trăia un hamal sărac, tocmit să care mărfuri grele dintr-un capăt în celălalt al orașului. Câștiga foarte puțin și cu greu își permitea să cumpere o bucată de pâine pentru el și familia lui.

Într-o după-amiază dogoritoare, hamalul era atât de obosit, încât și-a lăsat jos încărcătura și s-a așezat lângă ea, la marginea drumului. Întâmplarea a făcut că s-a oprit lângă un palat măreț, cu o cupolă strălucitoare, cu totul din aur și cu ziduri îmbrăcate în marmură fină.

Hamalul a bombănit în sinea lui:

– Viața e atât de nedreaptă! De ce eu sunt așa de sărac, iar alții au așa multe?

Tot întâmplarea a făcut ca proprietarul cel bogat – Sindbad marinarul – să treacă prin preajmă și să audă vorbele hamalului. Întors în palat, le-a spus servitorilor să îl cheme pe hamal înăuntru. Sărmanul și-a luat încărcătura și a fost invitat într-o sală mare, bogat ornamentată și, neliniștit, s-a apropiat de impunătorul scaun al lui Sindbad.

– Nu te teme, i-a zis Sindbad zâmbind.
Am auzit cum te plângeai de cât ești de sărac.
O să-ți explic cum am ajuns eu așa de bogat
și o să-ți arăt cum a trebuit să înfrunt multe
pericole pentru a-mi dobândi avuția. Așază-te
la picioarele mele și ascultă, iar eu îți voi spune
povestea ciudatelor și minunatelor aventuri prin
care am trecut de-a lungul celor șapte călătorii
ale mele.

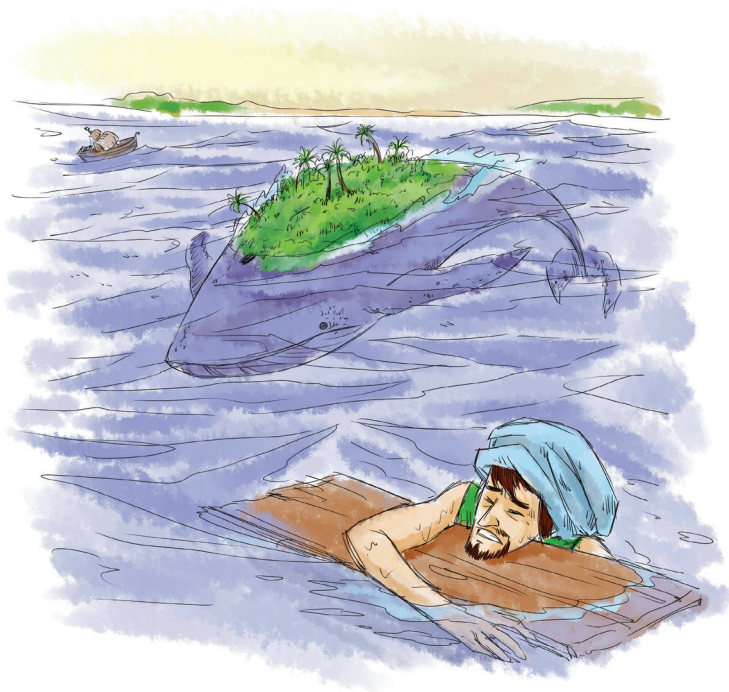
PRIMA CĂLĂTORIE A LUI SINDBAD

Tatăl meu era un negustor bogat și foarte respectat, iar când a murit mi-a lăsat foarte mulți bani. Fiind un tânăr nesăbuit, nu mi-a luat mult să-mi cheltui aproape toți banii. Din fericire, mi-am dat seama cât de prostește m-am comportat și am folosit ce îmi mai rămăsese din moștenire pentru a cumpăra ceva bunuri, ca să fac negoț cu ele. Am aranjat să călătoresc împreună cu câțiva negustori și în curând am pornit cu o corabie spre Indii, prin Golful Persic.

În timpul călătoriei am vizitat câteva insule, unde am vândut sau am făcut schimb cu bunurile pe care le aveam. Într-o zi, vântul a încetat să bată, iar pânzele noastre abia de mai fluturau; din fericire, eram în apropiere de o insuliță, acoperită cu iarbă, pe care se înălțau câțiva palmieri. Căpitanul a propus ca oricine vrea să coboare pe bucata aceea de pământ bizară și să vadă ce găsește.

Eu am fost unul dintre cei câțiva care au debarcat. Imediat ce am pus piciorul pe strania insulă, aceasta a început să se cutremure și să se scuture de parcă ar fi fost lovită de cutremur. Apoi, spre groaza și uimirea mea, întreaga suprafață de pământ s-a ridicat și s-a arătat silueta întunecată a unei creaturi imense. A devenit limpede că nu era vorba despre nicio insulă – vreme de mulți ani, un monstru marin adormit pândise în apele acestea, suficient ca vegetația să prindă rădăcini pe spatele său. Acum îl treziserăm și eram în pericol de moarte.

Nici nu ne-am dat seama când uriașa creatură s-a cufundat în adâncurile mării. Din fericire pentru mine, am reușit să mă agăț de o scândură – trebuie să fi fost de la bărcuța care ne purtase pe apă de la corabie. Apoi s-a iscat un vânt destul de puternic, iar când apa învolburată s-a potolit, m-am uitat în jur. Corabia nu se zărea nicăieri. Oare toți cei de la bord se înecaseră?

O zi și o noapte, am plutit neajutorat. Apoi, când s-a crăpat de ziuă, tocmai când puterile îmi erau pe sfârșite, un val m-a aruncat pe un țărm sălbatic și stâncos.

Am mers până am ajuns la o pajiște, unde am dat peste ceva ciudat: mulți cai frumoși stăteau prioniți, iar câțiva bărbați cărau ovăz și fân dintr-un depozit subteran.

După ce le-am povestit prin ce trecusem, mi-au dat de mâncat și de băut și mi-au explicat că

animalele sunt ale maharajahului care stăpânea peste acel ținut. În fiecare an caii erau mutați pe pășuni în apropierea mării, iar nutrețul care rămânea după ce erau hrăniți era pus la adăpost, pentru a nu fi luat de tâlhari, până când avea să fie din nou nevoie de el.

În dimineața următoare am fost dus la maharajah, care s-a purtat cu mine cu multă bunăvoință. M-a invitat să stau lângă el și mi-a pus multe întrebări despre țara mea.

– Ești bine-venit să rămâi aici oricât dorești, a zis bunul maharajah. Poate că într-o zi vei primi vești de la compatrioți de-ai tăi.

Am avut norocul ca orașul în care locuia maharajahul să fie un mare port, în care trăgeau multe corăbii care făceau comerț. Într-o zi am rămas uimit să văd intrând în port o corabie care mi se părea cunoscută – era chiar aceea pe care călătorisem înainte să ajung pe spinarea creaturii din mare! Îndată ce a tras la mal, am dat fuga la bord, la tovarășii mei, care mi-au explicat că un vânt venit ca un adevărat noroc i-a purtat departe de leviatanul care se scufunda.

– Ți-am pus departe bunurile și banii, mi-a zis căpitanul. Și ar trebui să te întorci cu noi la Bagdad, căci săptămâna viitoare ne îndreptăm spre casă.

Am insistat ca maharajahul să accepte în dar o parte din mărfurile mele. Ce mi-a rămas am schimbat pe bunuri de valoare din țara lui: aloe, santal, camfor, piper, nucșoară, cuișoare și ghimbir.

Drumul nostru spre casă a fost rapid și fără peripeții. În plus, când am ajuns înapoi în Bagdad, am reușit să vând pe o sumă mare de bani tot ce adusesem cu mine. În sfârșit făcusem avere și simțeam că dragul meu părinte ar fi fost mândru de mine de pe lumea cealaltă.

A DOUA CĂLĂTORIE A LUI SINDBAD

Inițial, hotărâsem să îmi petrec restul zilelor în Bagdad, însă după numai câteva luni m-am plictisit să stau degeaba și am pornit pe mare pentru a doua oară. Am luat cu mine o mulțime de mărfuri de toate felurile și am pornit în călătorie alături de alți negustori bogați și de încredere.

Am navigat de la o țară la alta și am schimbat mărfurile, cu un câștig uriaș. Într-o bună zi, am ajuns la țărmul unei insule pustii și acoperite cu palmieri, iar câțiva dintre noi am

pornit spre uscat în două bărci mici, luând cu noi merindele pentru prânz.

M-am îndepărtat de ceilalți, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea pământul de sub tălpi. Mi-am întins rogojina sub un palmier, iar după ce am terminat de mâncat, m-am întins și am adormit.

„Câte aventuri periculoase! Sunt uimită că
Sindbad a ajuns acasă cu bine de fiecare dată.“

Alice, 11 ani

Un răget cumplit s-a auzit din gura peșterii și, spre groaza noastră, am văzut un monstru uriaș venind spre noi. Avea pielea de un verde-stricat, iar ochii roșii îi străluceau ca niște cărbuni aprinși.

Sindbad adună o avere impresionantă din călătoriile sale, dar nu poate rezista tentației de a porni în alte expediții periculoase către ținuturi îndepărtate. Oare există ceva pe lumea asta care să-l facă să rămână acasă, la Bagdad?

Când ajunge în valea cu șerpi uriași, se pare că Sindbad nu mai are scăpare. Ce plan isteț pune la cale pentru a se salva?

Cum ar putea supraviețui Sindbad și prietenii lui atunci când sunt capturați de un monstru uriaș care pare c-ar vrea să-i gătească și să-i mănânce unul câte unul?

Bătrânul Mării pare slăbit și plătând și îi cere ajutorul lui Sindbad. Dar e oare demn de încredere?

Sindbad se căsătorește pentru prima oară, dar soarta îl lovește din nou când soția i se îmbolnăvește și moare. Oare atunci când își va lua o a doua soție, va avea mai mult noroc și va fi fericit alături de ea?

realreads.co.uk

CURTEA VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1087-0

9 786064 410870